

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Mgr. P. P.**, zastoupeného JUDr. Hanou Vopálenskou, advokátkou se sídlem Májová 23, Cheb, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 27. 6. 2007, č. 472/2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2008, č. j. 11 Ca 197/2007 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby č. 525/2007 ze dne 28. 12. 2006, kterým byl žalobce dnem 1. 1. 2007 podle § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů (dále též „zákon č. 361/2003 Sb.“), ustanoven na služební místo komisař druhého oddělení odboru ochrany chráněných osob útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby. Zároveň byl žalobce jmenován do služební hodnosti komisař a podle § 116 téhož zákona a ust. § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, zařazen do 7. tarifní třídy.

Žalobce v žalobě namítal, že jeho tarifní zařazení neodpovídá skutečně vykonávané činnosti, kterou schválil ředitel útvaru. Žalobce požadoval zařazení do tarifní třídy podle

příkladu č. 10 části 1.3.8 přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech. Žalobce řídí činnost výjezdové skupiny a s touto činností jsou spojeny úkoly, jež stanoví organizační pokyn ředitele útvaru č. 36/2003. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že činnosti popsané v příkladu č. 10 pro 8. tarifní třídu nevykonává. Taktéž se ohradil proti tvrzení žalovaného, že méně organizačně náročné bezpečnostní akce řídí pouze vedoucí oddělení či vedoucí skupiny. Žalovaný posuzoval z komplexu činností prováděných žalobcem během bezpečnostní akce pouze tu, na jejímž základě vydal zamítavé rozhodnutí. U žalobce nejde o činnost vykonávanou v omezeném rozsahu, ale o činnost na stejné řídicí a koordinační úrovni v rozsahu vedoucího oddělení či vedoucího skupiny. Žalobce dále namítal, že mu nebyl přiznán zvýšený základní tarif služebního příjmu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. s tím, že zajišťování bezpečnosti chráněných osob, jde-li o ochranu osob stanovených zákonem nebo mezinárodní smlouvou, nebo při ochraně objektů zvláštního významu, se provádí nepřetržitě a dochází tak ke vzájemnému střídání příslušníků ve dvou dvanáctihodinových směnách.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že činnost osobního ochránce je katalogem činností vymezena v tarifní třídě 5, bod 4 – samostatné zajišťování bezpečnosti chráněných osob. Přesto byli osobní ochránci zařazeni do 7. tarifní třídy, bod 10 – komplexní stanovování nejnáročnějších postupů a způsobů ochrany života a zdraví chráněných osob a ochrany zastupitelských úřadů, neboť smysl a cíl činnosti osobního ochránce je bezprostředně ochránit život a zdraví chráněné osoby. Do žalobcem požadované tarifní třídy 8.10 byli zařazeni vedoucí oddělení a jejich zástupci, kteří koordinují činnosti svých podřízených z pozice vedoucích funkcí na principu nadřízenosti a podřízenosti. Pokud žalobce svůj požadavek na zařazení do vyšší tarifní třídy odvozuje podle bodu 01.05 jeho pracovní náplně – v určených případech řídí činnost výjezdové skupiny a případně plní úkoly vyplývající ze zařazení do této skupiny, pak žalovaný zdůraznil, že základ činnosti žalobce tvoří místo jeho pracoviště, kde je ve spolupráci s jeho nadřízeným a styčným důstojníkem zajištěna informovanost dalších subjektů na místě připravovaného výjezdu či bezpečnostní akce o akci samotné. Nejde tedy o samostatnou přípravu na služebně, jak žalobce uvádí. Žalobce zaměňuje spolupráci a koordinaci – slaďování činností – s ostatními pracovišti a subjekty s koordinací ve smyslu nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, neboť podle § 2 písm. a) tohoto nařízení se koordinací rozumí činnosti, které spočívají v aktivním působení na složky systému, jenž je vymezen příkladem činnosti k dosažení jejich souladu. Jde tedy o koordinaci ve smyslu řízení a nadřízenosti, přičemž příslušník má své stále podřízené, kterým je vždy nadřízen. Žalobce řídí a slaďuje postup zúčastněných osob a spolupracuje s nimi, přičemž základní postup je předem určen a opakovanou praxí nastaven tak, že je možné hovořit o rutinní periodicky se opakující činnosti. Doba služby žalobce je stanovena nerovnoměrně, přičemž může dojít po omezenou dobu k opakujícímu se střídání směn. Nejedná se však o střídání příslušníků ve dvou dvanácti hodinových směnách, jak uvádí žalobce. K přiznání nárůstu tarifu dochází v případě, že příslušník vykonává pravidelně a nikoli ojediněle směny či slouží v nepřetržitém režimu služby. Žalobce bývá do akce velen, jen pokud nastupuje do služby v den, kdy se akce provádí. Pravidelnost střídání směn, která je nutná pro zabezpečení služebních úkolů, se u žalobce neprojeví.

Městský soud v Praze uvedl, že žalobce zejména vychází z toho, že z titulu oprávnění řídit činnost výjezdové skupiny je velitelem bezpečnostní akce, v jejímž rámci koordinuje a řídí činnost dalších osob. Z organizačního pokynu ředitele útvaru č. 36/2003 však vyplývá, že pojmy bezpečnostní akce a výjezdová skupina nejsou totožné, totožná nejsou ani práva a povinnosti funkcionářů těchto složek. Ze spisu však není zřejmé, že by měl žalobce v popisu práce výkon povinností funkcionářů bezpečnostní akce, z popisu jeho práce vyplývá, že je v určitých případech velitelem výjezdní skupiny, aniž by bylo z jakýchkoliv dokladů patrné, že zároveň z titulu této funkce se stává velitelem bezpečnostní akce samotné. Z čl. 6 odst. 4 písm. h) pokynu ředitele útvaru č. 36/2003 je nutno dovodit, že velitel výjezdové skupiny je osobou odlišnou od velitele bezpečnostní akce, kterého musí o splnění svých povinností informovat. Rozhodné je však to, že z popisu služebního místa žalobce nevyplývá, že by měl vykonávat činnost velitele bezpečnostní akce.

Velitel výjezdové skupiny provádí určitý stupeň koordinační činnosti. (čl. 6 odst. 4 písm. f) citovaného pokynu), jde však o činnost, při které organizačně řídí a vytváří podmínky pro práci specialistů a řadových policistů. Převažující činností žalobce ani jako osobního strážce ani jako velitele výjezdové skupiny není koordinační činnost při zabezpečování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu, jak je vyžadováno pro zařazení do 8. tarifní třídy pod bodem 10 Katalogu činností v bezpečnostních sborech (příloha k nařízení vlády č. 104/2005 Sb.). Z popisu pracovního místa žalobce je zřejmé, že funkcionář zařazený jako komisař v 7. tarifní třídě vykonává vedle již zmíněné a v určitých případech řídicí činnosti výjezdové skupiny další činnosti (stanoví a provádí nejnáročnější postupy a způsoby ochrany, podává návrhy na opatření a podněty ke zkvalitnění činnosti, provádí vyhodnocení bezpečnostní akce, podle pokynů spolupracuje s dalšími institucemi a útvary). Komisař tedy není jen pasivní výkonnou složkou, nýbrž se od něho očekává aktivní přístup k plnění úkolů (např. podněty ke zkvalitnění činnosti), ale také součinnost s dalšími subjekty (dle pokynů vedoucího skupiny). V jeho pracovní náplni již však není to, aby bez konkrétního pokynu zabezpečil koordinaci všech potřebných činností.

Soud dále žalobci nepřisvědčil v tom, že jeho pracovní náplň odůvodňuje nárok na 10% zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. Jak bylo žalovaným uvedeno, žalobce nevykonává službu v dvousměnném, třisměnném či nepřetržitém režimu služby, neboť v jeho případě se jedná o službu nerovnoměrně rozvrženou. Podle § 53 odst. 4 tohoto zákona se za dvousměnný nebo třisměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadující výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24 hodinových směnách a režim služby podle odst. 5. Tento charakter služby však žalobce v žalobě neprokázal.

Ze všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto rozhodl o zamítnutí žaloby podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Rozhodnutí soudu považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, namítá, že skutková podstata, z níž soud vycházel, nemá oporu ve spise.

Stěžovatel se domnívá, že výkon jeho činnosti odpovídá příkladu č. 10 části 1.3.8 přílohy nařízení vlády č. 104/2005 Sb. a má za to, že faktický výkon jeho činnosti odpovídá jak řízení činnosti výjezdové skupiny, tak i řízení bezpečnostní akce z pozice jejího velitele, tato skutečnost nebyla dle stěžovatele žalovaným zpochybněna. V případě zajištění ochrany osobním ochráncem mimo území hl. města Prahy je současně velitelem výjezdové skupiny a současně i velitelem samotné bezpečnostní akce. Náplň jeho činnosti jako velitele výjezdové skupiny či velitele bezpečnostní akce vyplývá zejména z organizačního pokynu ředitele útvaru č. 36/2003. Z podrobného popisu jeho pracovního místa pod bodem 1.03 vyplývá, že po ukončení bezpečnostní akce provádí její vyhodnocení, podle stěžovatele se jedná o činnost, kterou může vykonávat pouze velitel bezpečnostní akce, která mu vyplývá jako uložená povinnost z pokynu č. 36/2003 čl. 7 odst. 1 písm. h) a zejména čl. 11. Stěžovatel poukazuje i na skutečnost, že tento pokyn v čl. 6 odst. 3 připouští, aby velitel bezpečnostní akce vykonával i funkci velitele výjezdové skupiny.

Stěžovatel dále rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýká jeho nezákonnost tkvící v tom, že podrobný popis služebního místa vykonávaného stěžovatelem, neodpovídá fakticky vykonávané činnosti.

Za základ sporu však stěžovatel považuje posouzení, zda činnost velitele bezpečnostní akce dosahuje intenzity koordinace dle příkladu č. 10 části 1.3.7. přílohy nařízení vlády č. 104/2005 Sb., či příkladu č. 10 části 1.3.8. přílohy citovaného nařízení vlády. Stěžovatel tvrdí, že výkon funkce velitele bezpečnostní akce v sobě zahrnuje komplexní stanovování nejnáročnějších postupů a způsobů ochrany života a zdraví chráněných osob a ochrany zastupitelských úřadů, určených objektů a sídelních objektů, tedy že jedná zcela samostatně, sám bezpečnostní akci řídí a sám v rámci oprávnění velitele bezpečnostní akce i případně může dávat pokyny jiným složkám a útvarům Policie ČR. K prokázání skutečnosti, že byl velen jako velitel bezpečnostní akce, navrhoval již v žalobě provedení důkazu „kniha služeb velitele oddělení a velitele skupiny“. Stěžovatel se mylně domníval, že soud měl tuto skutečnost za prokázanou. Stěžovatel ke kasační stížnosti doložil rozkaz ředitele Policie ČR, útvaru pro ochranu ústavních činitelů ze dne 22. 4. 2008.

Stěžovatel je taktéž přesvědčen, že jeho pracovní činnost splňuje charakter služby upravený v § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. Podle stěžovatele bylo prokázáno, že v některých případech službu vykonává ve dvanáctihodinových směnách. Základem pro přiznání zvýšení je tedy skutečnost, že vykonává službu i v rámci směn, tento výkon není nahodilý. Soud se nezabýval otázkou, zda v případě nepravidelných směn dochází u stěžovatele k narušení biorytmu, rodinného a společenského života v takové intenzitě, aby mu vznikl nárok na přiznání zvýšení podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vymezil bezpečnostní akci podle čl. 1 odst. 1 pokynu ředitele útvaru č. 36/2003 jako souhrn speciálních bezpečnostních úkonů vykonávaných v určitém prostoru a čase. Cílem jejího vyhlášení je splnění důležitého úkolu, který nelze zajistit běžným výkonem služby. Od září 2006 jsou výjezdy chráněných osob do krajů realizovány z běžného výkonu služby bez toho, aniž by byl k tomuto výjezdu dán rozkaz (nutná podmínka, aby se akce mohla řídit organizačním pokynem č. 36/2003). Činnosti v rámci tzv. epizodní ochrany zajišťované stěžovatelem, jsou oproti

tomu trvale, standardně a opakovaně prováděny v rámci běžného výkonu služby a nezakládají důvod pro vyhlášení bezpečnostní akce.

Bez ohledu na to, zda je či není pro výkon epizodní ochrany vyhlášována bezpečnostní akce, nezakládá sama činnost jejího velitele důvod ke změně nahlížení na povahu a náročnost činnosti stěžovatele. Významem pojmu „koordinace“ tak, jak je použit v čl. 7 odst. 1 písm. d) pokynu ředitele útvaru č. 36/2003, je toliko zajišťování činnosti s místně příslušnými složkami Policie ČR a stanovení postupů k zajištění bezpečnosti chráněné osoby. Nelze tedy tento pojem zaměňovat za pojem koordinace podle § 2 katalogu činností, jenž je vymezen příkladem činnosti (obory, agendy, činnosti) k dosažení jejich souladu. Žalobce provádí pouze součinnostní vztahy. Žalobce tedy formuluje doporučení, ale sám aktivně nepůsobí, tedy nekoordinuje. Samostatná koordinace jako aktivní působení realizované v bezpečnostním sboru ve smyslu uplatňování rozhodovací pravomoci je vyhrazena vedoucím příslušníkům příslušných útvarů policie.

Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že přednostně se zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud například nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

Na tomto místě je třeba nejprve zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí pak bývá zpravidla založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná ze shora specifikovaných skutečností, způsobujících nepřezkoumatelnost rozsudku, nenastala, neboť z argumentace rozsudku Městského soudu v Praze je zcela zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele, z jakých právních úvah vycházel a proč se ztotožnil s právním

názorem žalovaného. Rozsudek je dostatečně srozumitelný a určitý a krajský soud v něm uvedl úvahy, pro které považoval žalobu za nedůvodnou. Soud v odůvodnění svého rozsudku poukázal na konkrétní důvody vylučující zařazení stěžovatele do tarifní třídy podle příkladu č. 10 části 1.3.8 přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., zhodnotil všechny žalobní námitky a uvedl, proč argumentaci stěžovatele nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitky označující rozsudek soudu za nepřezkoumatelný důvodnými. Ostatně, tyto námitky se jeví spíše jako subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody uvedenými v rozsudku soudu, nikoliv s jejich nedostatkem samotným.

Městský soud v Praze v souzené věci dospěl k závěru, že z popisu služebního místa stěžovatele nevyplývá, že by měl vykonávat činnost velitele bezpečnostní akce. Ze správního spisu soud nezjistil, že by měl stěžovatel v popisu práce výkon povinností funkcionářů bezpečnostní akce, z popisu jeho práce vyplývalo, že je v určitých případech velitelem výjezdní skupiny, aniž by bylo z jakýchkoliv dokladů patrné, že zároveň z titulu této funkce se stává velitelem bezpečnostní akce samotné. V žalobě ze dne 10. 8. 2007 stěžovatel označil důkaz ke svým tvrzením – knihu služeb velitele oddělení a velitele skupiny. Na výzvu soudu k odstranění nedostatku žaloby ve smyslu připojení listin, jichž se v žalobě dovolával, však provedení předmětného důkazu již nenavrhl, stejně tak neučinil ani v „závěrečném návrhu“ či při jednání (předložil toliko pokyn policejního prezidenta č. 10 ze dne 22. 4. 1996). Lze tedy dovodit, že od návrhu provést důkaz označený v žalobě, stěžovatel sám upustil, ostatně v kasační stížnosti uvedl, že považoval danou skutečnost za nespornou. Námitku neprovedení navrženého důkazu proto Nejvyšší správní soud považuje za bezpředmětnou.

Podle § 116 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje.

Pro 7. tarifní třídu - komisař v katalogu činností podle nařízení vlády č. 104/2005 Sb. je pod bodem 10 požadováno „komplexní stanovování nejnáročnějších postupů a způsobů ochrany života a zdraví chráněných osob a ochrany zastupitelských úřadů, určených objektů a sídelních objektů“ a pro 8. tarifní třídu – vrchní komisař – je pod bodem 10 požadována „koordinace činností při zajišťování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu v útvech s působností na celém území České republiky“. Podle § 2 písm. a) citovaného nařízení se koordinací rozumí činnosti, které spočívají v aktivním působení na složky systému, jenž je vymezen příkladem činnosti (obory, agendy, činnosti), k dosažení jejich souladu.

Po stěžovateli je podle popisu služebního místa mj. požadována nejnáročnější činnost: stanovuje a provádí nejnáročnější postupy a způsoby ochrany života a zdraví při zajišťování bezpečnosti chráněných osob, zejména však provádí výkon služby s přímou odpovědností za život a zdraví chráněné osoby na území státu i v zahraničí; v rámci plnění uložených úkolů provádí po ukončení bezpečnostní akce její vyhodnocení, předává případné návrhy na zkvalitnění výkonu služby vedoucímu skupiny, podle pokynů vedoucího oddělení a skupiny spolupracuje s určenými pracovníky ústředních státních orgánů, zastupitelských úřadů, s policejními složkami ČR a pracovníky zahraničních policejních ochranných služeb a s ostatními institucemi při zabezpečování specializovaných odborných prací a složitých úkolů v rámci vnitřní organizace a bezpečnostní akce útvaru včetně vedení nezbytné dokumentace; v určených případech řídí činnost výjezdové skupiny, případně plní úkoly vyplývající ze zařazení do těchto skupin.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze a činí tak první dílčí závěr, že stěžovatel jako velitel výjezdové skupiny provádí určitý stupeň koordinační činnosti, jde však o činnost, při které organizačně řídí a vytváří podmínky pro práci specialistů a řadových policistů. Tyto závěry soud podrobně rozvedl v odůvodnění rozhodnutí, vycházely především ze zjištění, že posuzovanou činností stěžovatele jako osobního strážce či jako velitele výjezdové skupiny není koordinační činnost při zabezpečování bezpečnosti chráněných osob nebo objektů zvláštního významu, jak je vyžadováno pro zařazení do 8. tarifní třídy pod bodem 10 Katalogu činností v bezpečnostních sborech (příloha k nařízení vlády č. 104/2005 Sb.). Činnost stěžovatele - komisaře spočívá bezpochyby i v aktivním plnění úkolů (podněty ke zkvalitnění činnosti), v součinnosti s dalšími subjekty (podle pokynů vedoucího skupiny), nikoli však v zabezpečení koordinace všech potřebných činností bez konkrétního pokynu.

Co se týče organizačního pokynu ředitele útvaru pro činnost příslušníků a zaměstnanců při provádění bezpečnostních akcí č. 36/2003, je nutno uvést, že obsahuje pouze obecné kategorie vedoucích funkcionářů bezpečnostní akce, mimo označení analytiků a styčný důstojník, jenž představují systematizovaná služební místa vrchních komisařů. Jedná se například o vedoucího bezpečnostní akce a jeho zástupce, velitele úseku bezpečnostní akce. Nejsou zde konkretizovány funkce a policisté, kteří by je vykonávali, pouze je deklarováno, že jsou určováni ředitelem útvaru zpravidla na návrh vedoucího I. stupně řízení. Z tohoto pokynu však nelze dovozovat, že osobní ochránci zabezpečují konkrétní úkoly, ve kterých by bylo možno spatřovat činnosti podle příkladu č. 10 části 1.3.8 přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb.

Zdejší soud však na rozdíl od Městského soudu v Praze připouští, že stěžovatel mohl být v některých případech velen jako velitel bezpečnostní akce, když z pokynu ředitele útvaru č. 36/2003 vyloučení této možnosti neshledal (velitel bezpečnostní akce může být velitel výjezdové skupiny), tyto závěry bylo možno učinit i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, byť nepřehlédl vyjádření žalovaného při soudním jednání. V něm žalovaný uvedl, že od září 2006 již nebyly výjezdy chráněných osob do krajů bezpečnostní akcí. Bezpečnostní akce je pouze tou akcí, která přesahuje běžný výkon služby a je třeba k ní vydat rozkaz. Naopak výjezd je činností, vyplývající z běžného chodu služby.

Tyto závěry však nečiní rozhodnutí Městského soudu v Praze nezákonným, poněvadž nemohou vést k jinému výroku napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel totiž extenzivně vykládá pojem „koordinace“ v pokynu ředitele útvaru č. 36/2003. v případě povinností velitelů bezpečnostní akce. Její podstatou, vyjádřenou např. v čl. 7 odst. 1 písm. d) pokynu č. 36/2003, je pouze zajišťování bezprostřední součinnosti s místně příslušnými složkami Policie ČR a stanovení postupů k zajištění bezpečnosti chráněné osoby, a to pomocí doporučení na základě součinnostní porady.

Naproti tomu podle § 2 písm. a) nařízení vlády č. 104/2005 Sb. se koordinací rozumí činnosti, které spočívají v aktivním působení na složky systému, jenž je vymezen příkladem činnosti (obory, agendy, činnosti), k dosažení jejich souladu. Velitel bezpečnostní akce však nepůsobí na místně příslušné složky Policie ČR nástroji řízení jako na objekt, tyto složky nejsou prvkem – organizačním článkem útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, nýbrž jsou samostatné. Velitel bezpečnostní akce není vybaven rozhodovací pravomocí ve vztahu k těmto příslušníkům, aktivní působení přísluší služebním funkcionářům místně příslušných složek Policie ČR, kteří na základě

součinnostní porady rozhodují o rozmístění sil a prostředků k zajištění akce. Případná činnost velitele bezpečnostní akce (výjezdové skupiny) při výkonu epizodní ochrany tak nikterak nenaplnuje charakteristiku tarifní třídy podle příkladu č. 10 části 1.3.8 přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., do níž byli zařazeni v odboru ochrany chráněných osob pouze vedoucí oddělení a jejich zástupci, kteří koordinují činnosti podřízených z pozice vedoucích funkcí na principu nadřízenosti a podřízenosti.

Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil s námitkou stěžovatele, že jeho pracovní činnost splňuje charakter služby upravený v § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. Podle tohoto ustanovení se za dvousměnný nebo třisměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Jak správně vyslovil Městský soud v Praze, v případě stěžovatele se jedná o službu nerovnoměrně rozvrženou (§ 53 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb.). Toto rozvržení reflektuje případy, kdy je služba některých příslušníků tak variabilní, že není možné dodržovat předem stanovený harmonogram služeb, případně ho vůbec předem stanovit. Nevyplývá z něj však prvek stálého určení směn, který nebyl v řízení před správními orgány ani před soudem prokázán. Tuto skutečnost nemůže vyvrátit ojedinělé velení stěžovatele do bezpečnostní akce, pokud je ten den ve službě, kdy po omezenou dobu může dojít ke střídání směn. Zvýšení základního tarifu o 10% náleží pouze příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby (§ 114 odst. 2 zákona 361/2003 Sb.); tento pravidelný výkon služby intenzivně narušující biorytmus a rodinný život je pak kompenzován citovaným zvýšením základního tarifu příslušníka.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2009

Vlašín

JUDr. Jaroslav

předseda senátu